

Що ми се случи да видя в еврейските кланици?

В. В. Розанов

Що ми се случи да видя

От издателя

- Няма пророк в отечеството си. Не е бил в Русия пророк и Вас. Вас. Розанов. А той ли не е предсказал всичката ни бъдещност и всички беди, които идват от ненаситните грабежи и вехтозаветната свирепост на еврейския дух? !

Книгата на покойния философ: "Обонятелното и осезателното отношение на евреите към кръвта" се появи в печата малко преди революцията и не успя да получи належашо разпространение. В настояще време почти всички екземпляри на тая книга са унищожени от послушната на еврейството власт на съветския интернационал и тази книга е библиографическа рядкост. В. В. Розанов е отделил много място в този си забележителен труд на парливия въпрос за ритуалните човешки жертвоприношения в онова време правени от еврейските хасиди и други фанатици за талмудизма.

Особено е занимавала и вълнувала покойния писател обстановката създадена от всемирното еврейство около толкоз нашумялото дело за убийството от киевските евреи на християнското момче Андриюща Ющинский. Както е известно, углавното преследване на обвинявания в това ритуално убийство евреин Мендел Бейлис завърши в 1913 с оправдание на Бейлиса, *но самият факт за ритуалното убийство на Андриюща, с прижизнено изтичане из него почти на всичката кръв, е било точно определено в съда.* Евреинът Бейлис поради недостатъчно улики бил оправдан, но с хилядолетия тежачето над еврейството обвинение в човешки жертвоприношения си остана непоклатно.

Естествено, че издирливият и дълбок ум на В. В. Розанов и неговата размирена християнска съвест не са могли да се примирят с туй, че руската либерална и радикална общественост с рабска угодливост се подчини на грозния повик на еврейските си господари и с всички сили се постарала да изопачи цялото дело за ритуалното убийство на Ющински - до неузнаваемост да излъсти и оклевети не само всички християни, които се опитвали да пролеят светлина в тая страшна тъмница, но и да очерни самата памет на измъченото от евреите християнско момче. И ето подир ред блестящи статии по страниците на някои, още неподдадени на еврейския гнет руски вестници, В. В. Розанов пусна своята книга : "Обонятелно и осезателно отношение на евреите към кръвта". В тази си книга той неопровержимо разбива възражението, правено обикновено от еврейска страна, че Мойсеевият закон запрещава на евреите употреблението на кръв. Тъкмо обратното. В. В. Розанов доказва, запрещението да се употребява кръвта на животните в обикновената храна и оказва само на особеното свещено значение, което юдеите придават на кръвта.

Евреите са нашето нещастие!

Кръвта като светиня, трябва да се употребява от евреите само под вид на жертва, под вид на освещение, но не като обикновена храна.

Една от главите в книгата на Розанова носи заглавието: “Що ми се случи да видя”. Това е разказ на един от приятелите на автора, комуто се е отдало да види, тъй нареченото еврейско клане на добитъка. Ужас и трепет вее от този разказ, обилно придружен от забележки на самия Розанов. Много, що по-рано е било непонятно, става ясно след прочитане това описание за кървави жертвоприношения, производими в XX век, като че ли пред очите на цялото човечество, но в същото време толкова тайно, щото човечеството, като че ли нищо не вижда.

Неволно, след прочитане на този страшен разказ, възниква въпроса: би ли позволили правителствата от тъй наречените културни нации, на кой и да е друг народ, да върши такива зверски мъчителства над живи същества? Уверен съм, че не.

Княз М. Горчаков

Евреите са нашето нещастие!

“Що ми се случи да видя”.

Из книгата на В. В. Розанова:

“Обонятелното и осезателното отношение на евреите към кръвта”.

Веднъж ми се случи да присъствавам на еврейска кланица и да видя клане на добитък по правилата на еврейския ритуал. Придавам голия факт в цялата му голота:

Това се случи така:

Преди шест години аз, свързан със служба, живеех в голям център на Юго-Западния край, населен три четвърти от евреи. Във време на честите извънградски разходки вниманието ми биде привлечено от здание със странен вид, с дълги като на фабрика корпуси, обградени с високи плътни огради, с каквито е прието да се ограждат затворите. Наскоро узнах, че това е градската кланица и неработещ албуминен завод. Като се интересувах от въпросите на градското благоустройство и бидейки запознат с постановката на столичните кланици, реших да разгледам местната градска кланица, като свършено изпуснах от вида от пред вида, че градът е населен предимно от евреи, че всичката търговия се намира в ръцете на евреи, а следователно, че и градската кланица трябва да бъде еврейска.

Евреинът-портиер на въпроса ми:”Може ли да разгледам кланицата? ” се забърка и, както изглеждаше, имаше намерение да се обърне към авторитета на началството си в малката къщица в двора. В това време изскокна от там един със свиреп вид евреин и се нахвърли на портиера. Разбирайки няколко еврейски наречия, можах да разбера следната фраза:-“Какво на дълго се разправяш? Ти виждаш, че това не е евреин. Ами че теб е заповядано да пропускаш само евреи. ”

В такъв случай трябва, каквото и да става да проникна в кланицата, -си помислих и реших да продължавам разходката. Като се връщах за дома пак покрай кланицата, забележих, че са сменили портиера, и реших втори път да опитам щастието си. За по-голяма убедителност заявих на портиера, че съм от ветеринарния надзор, че по работа ми е необходимо да премина в кантората; пред вида на което моля да ме заведе в кантората. Портиерът се забърка, но после обясни как мога да премина...Старикът евреин, както изглеждаше, го нямаше във флигела, и аз благополучно се добрах до кантората. В кантората ме срещна евреин, който имаше интелигентен вид. Аз се препоръчах за ветеринар, не казвайки впрочем фамилията си, и пожелах да ме отведат в кланицата.

Заведующият почна да разправя подробно за устройството на кланицата, при която има бездействащ албуминиен завод, водопровод и също всички най-нови приспособления. Най-сетне заведующият почна да съобщава, откъде предимно доставят добитък, каква порода, в какво количество и пр. Когато го прекъснах и

Евреите са нашето нещастие!

повторно помолих да ме отведе в кланицата, той след кратка пауза ми заяви, че не може да ме отведе в кланицата. Впрочем, тъй като мене ме “интересува техническата част на работата”, то той може да ми покаже разсичането на месото.

В това време заведующия повикаха и отивайки той ми извика:-“Сега ще Ви изпратя съпроводник”. Реших, че не трябва да чакам съпроводника, тъй като той очевидно, ще ми покаже само туй, що не ме интересува. Без особни прикчения ми се удаде да се добера до помещението на кланицата. Тя представляваше ред дълги каменни навеси, в които става разсичането на одраните животни. Единственото, що биеше в очи, това е крайното антисанитарно състояние на помещението. Един от работниците ми обясни, че клането е свършено, че само в последния корпус довършват клането на телета и дребен добитък. Ето в това помещение видях, най-сетне интересуващата ме картина за клането на добитъка по еврейски обред.

Преди всичко се хвърля в очи туй, че не виждам клане на добитък, а някакво таинство, свещенодействие, някакво библейско жертвоприношение. Пред мен бяха не просто месари, а свещенослужители, ролите на които бяха повидимом строго разпределни. Главната роля принадлежеше на резача, въоръжен с бодливо оръжие, нему при това помагаша цял ред други прислужници: едни държаха добитъка за клане, поддържайки го в стояще положение¹ други навеждаха главата² и затискаха устата на жертвеното животно³.

¹ Животното трябва да стои. Защо? Защо при продължително заколване, а не моментално? При неговата “процедура”, “церемония” “Душата” на еврейското клане-това е страданието; и не може да не помисли човек, че “стоенето” на жертвата влиза в идеята на изморяването и. “Жертвата” трябва непременно “да се мъчи”, като терафим в масло. Всеки, който е изпитвал обща слабост (внезапни заболявания), знае до колко му се иска “да легне”, “да полегне”, “да отпочине”. Изваждането пък на кръвта чрез постоянни убодвания трябва да произвежда страшно изтощение на жертвата, безумно безсилие, изнемогване. “Почти всичката кръв е изтекла...” “Дайте да легна”, “нозете не държат”, “не стоя”, “падам...” “стой”-(механически) не давайки да се свият колената, помощниците на главния месар(могеля) устройваха изкуствено и принудително стоене на детето-агне (“предните ръце”). Ще забележим, че във време на клането те, като че ли прегръщайки (“държат”)-усилено чувствуваха агнето, и по-ясно от обикновено съзнаваха, че в ръцете им трепери кравешко дете, кравешко “момче”, (“ръцете, ръцете, ръцете!”)

² Паралел в “жертвоприношенията в Йерусалимския храм” главата(с шията) на заколваното животно трябва да бъде обърната на запад(гл. стр182). Явно е, че щом при заколването на добитъка “му държат” главата, то това е именно за туй, за да придадат на главата не подлежащото на случая или промяната положение; и не се съмнявам, клането става със запазване на всички, каквито може да се запазят, подробности на храмовия йерусалимски култ и обред. В. Р-в

³ Жертвоприношението трябва да бъде тържествено и тихо. “В църквата не шумят, не викат, не разговарят”. И блеенето, рева на животните бяха изключени. Но тук влизаше и обхващаща евреите “тъга...Викат, гласът, издиване гласът, “викане родната майка”(дори и от теленцето)-страшно облекчава страданието. Евреите тук и казаха “спри ни звук”! Това е той фарисейския принцип: “не вари козлето в мялката на майка му” и “ние въобще сме хуманни”...Колко са “хуманни”, ще узнаем, когато попаднем в тяхната власт.

Една във висша степен образована свидетелка(със задгранично образование) ми предаваше, че веднъж била свидетелка на рядко зрелище, когато евреи в случилата се караница с молдовани на пазаря, не побегнали а встъпили в бой:евреите ненадейно и изведнъж с крясъ се хвърлили върху селяните и почнали да ги хапят и драскат (не с плесници да се бият, не да се борят) с такава върлост, щото “аз почувствах изплашване, ужас, забъркване. Потъмня ми пред очите от страх”. Намесила се полицията и ги

Еврейците са нашето нещастие!

Трети събираха кръвта в жертвени съдове и я изливаха на пода, при четене на установени молитви; най-сетне четвърти държаха свещени книги, от които се четяха молитви и се извършваше ритуалното свещенодействие. На края имаше прости месари, на които се предаваше заклания добитък, след свършване на ритуала. На последните лежеше длъжността да одерат кожата и да разрежат месото. Клането на добитъка поразяваше с извънредна жестокост и фанатизъм. На жертвеното животно полекичка отслабваша спъвалата, давайки му възможност да стои на нозе; трима прислужници го поддържаха в това положение през всичкото време, не давайки да падне, когато то отслабваше от изгубване на кръв. При това резачът, въоръжен в едната ръка с дълъг половин арашин нож, с тясно острие, заострено на края, и в другата ръка с дълго шило, спокойно бавно, разсчитано нанасяше на животното дълбоки бодливи рани, действувайки променливо с казаните оръдия.

При това всеки удар се проверяваше по книгата, която едно момче държеше отворена пред месаря; всеки удар се съпровождаше с установени молитви, които произнасяше месарят⁴.

Първите удари се нанасяха в главата на животното, после, в шията, най-сетне под мишниците и в хълбока. Колко именно нанасяха удари - не запомних, но очевидно беше, че количеството на ударите беше едно и също при всяко клане; при това ударите се нанасяха в определен порядък и място и дори формата на раните, вероятно имаше някакво символическо значение, тъй като едни рани се нанасяха с нож, други пък с шило; при което всички рани пробуждаха животното, което потреперваше, опитваше се да се изскубне, опитваше се да реве, но то беше безсилно: нозете бяха свързани, освен това стегнато го държаха трима силни прислужници, четвърти му затискаше устата, благодарение на което се чуваха само глухи, заглушени, прегракнали звуци⁵.

Всеки удар на месаря се съпровождаше от струя кръв, при което от едни рани тя полекичка течеше, когато из други правеше цял фонтан от алена кръв пръскайки

разгонила.

На екскурзия гимназистки-еврейки едва ли не изхвърлили зад борда на парахода рускините, които били меншенство, и мене дъщерята с девически смях предаваше;”те ме притиснаха в ъгъла, и знаеш ли татко, едва не ни бутнаха във водата”. Рускините не били казали ни дума на другарките си, -и въобще били съвъшено невинни...Дъщеря ми никак не се оплакваше от другарките, дори нямаше и капка гняв, а само недоумение. И това разказа само след година и половина. В. Р-в

⁴ Поразително, формено жертвоприношение. Дори знаейки, че клането “ритуално” по правила и метод, невъзможно беше обаче да предположа тия детайли и тоя наистина ожасен образ. Да това е наистина “религия на ужаса”, да-това е разбира се-“Молох”, който тирани бубулечката откъсвайки и нога по нога, който на жива кокошка скуби перушината-бягай от него, човече! Той когато и да е ще се добере и до тебе. В. Р-в

⁵ Ужас! Ужас! Ужас! Мистически ужас на страдания. О ето що значи “хамитически религии”, за които такива овехтели, такива тревопасни думи четем в учебниците и в жалки “прегледи” по историята на религиите.... В. Р-в

Съреите са нашето нещастие!

по лицето⁶, по ръцете и по дрехите на месаря, и прислужниците поставяха до раните свещен съд⁷, където се стичаше кръвта на животното.

При това прислужниците, които държаха животното, мачкаха и разтриваха хълбока, види се с цел да усилят притока на кръвта. След нанасяне на описаните рани настъпи пауза, във време на която кръвта се събираше в съсъди и при установени молитви се изливаше на пода, покривайки го с цели локви(1)⁸; подир това, когато животното с труд се задържаше на нозете си и се оказваше в достатъчна мярка обезкървено-бързо го приповдигаха, полагаха го на гръб, опъваха главата му, при което резачът нанасяше последния, заключителния удар, прерязвайки гърлото на животното.

Ето този последния и беше единствения заколващ удар, нанесен от касапина на жертвеното животно. След това резачът преминаваше към друго, а убитото животно се даваше в разпореждане на прости месари, които му одираха кожата и пристъпваха към разсичане на месото⁹.

Дали става клането на крупен добитък по същия начин или пък с някои отстъпления, не мога да кажа, защото при мене ставаше клане на овци и телци. Ето какво беше зрелището на еврейското жертвоприношение; казвам “жертвоприношение”, тъй като не мога да подбера друга по-подходяща дума за всичко видно, защото очевидно пред мен ставаше не просто клане на добитък, а се извършваше свещенодействие, жестоко, което не съкращава, а обратно удължава мъчението. При това по известни правила, с установени молитви, някои резачи бяха наметнати с бял молитвен плат, с черни ивици, какъвто надяват равините в синагогите¹⁰.

На единия от прозорците лежеше такъв плат, два жертвени съсъда и скрижали, които при помощта на ремъци всеки евреин намотва на ръката си във време на

⁶ Просто се облизват, това се чувствува. Така се “облизваха” Герценщейн, Йолос и Тан, блъскайки селяните срещу дворянските чифлици, при липса на военна защита. Милите и добродетелни “човеколюбци” и “наши съграждани”... В. Р-в

⁷ Разбира се това е храмово, древно жертвоприношение. Гледай за поставянето на съд до гърлото на птицата, след като свещеникът е прерязал артериите и вените на шията, но без да отделя напълно главата. И от птичките избират най-кротките-гълъби, гугурлици. Все Ющинский, навсякъде Ющинский... Дайте ни не крадеца, не разбойника, не хулигана, не възрастния, а първата и най-добрата си невинност: нея ще разпънем. О! Как е понятен Исус и неговата кръстна смърт! Наистина това е било последно клане на сатанинския им култ. И колко е добре, че Той смаза този чудовищен култ наистина “смъртно смърт поправка”.

⁸ В едно място на талмуда(преди много години) прочетох, че подът на Йерусалимския храм се залял с кръв така, щото достигнала до шлянците на свещениците-и те трябвало предпазливо да носят облаченията, да ги не зацапат с кръв. В. Р-в.

⁹ Подозирам, че и разсичането не е съвсем просто, а-е било в древност и се явява сега в своя-род, ”магическо разсичане на части” и “органи”, от които всяка част ясно “говори за себе си” “и говори именно на евреите”, които имат ключа към смисъла на всяка “жилка” и “бъбрек” и “черен дроб”. Уверен съм, че всичко това далеко не е просто”...

¹⁰ На, ето-това са талесите, в които се молят. Разказът на автора толкова повече е драгоценен и пресен, толкова повече е практичен и точен, че нему “не е подсказвало някое предварително знание на юдеизма: той не знае дори “талесите”, и че в тях се обличат не”равините”, а въобще всички евреи при молитва.

Еврейците са нашето нещастие!

молитва. Най-сетне видът на резача, мърморещ молитви, и на прислужниците - не оставяше ни най-малко съмнение. Всичките лица бяха някак жестоки, съсредоточени¹¹, фанатически настроени. Дори вънкашните евреи, месотърговци и приказчици, които стоят на двора и които очакват свършване на клането, дори те бяха странно съсредоточени¹². Сред тях не се чуваше обичайната суетня и живия еврейски жаргон: те стояха мълчаливо¹³, молитвено настроени.

Бидейки изморен и притиснат от всички видове мъчения и масата кръв, от тая ненужна жестокост, но пък като желях да догледам до край клането на животните, аз се облегнах до прага на вратите и с неволно движение си приповдигнах шапката. Това беше достатъчно, за да ме окончателно издаде. Както се виждаше към мене отдавна се вглеждаха, но последното ми движение се яви като чисто оскърбление на тайнството, тъй като всички участници и външните зрители на ритуала през всичкото време си оставаха с шапки, с покрити глави.

Към мене незабавно подскочиха двама евреи, дотегливо повтаряйки един и същ неразбран за мене въпрос. Очевидно това беше известния на всеки еврейски парол, на който аз също трябваше да отговоря с установения лозунг.

Моето мълчание повдигна невъобразим общ вик. Резачите и прислужниците изоставиха животните и се хвърлиха към мене. Из другите отделения също изскочиха и се присъединиха към тълпата, която ме изтика на двора, гдето моментално бях заобиколен.

Тълпата викаше, настроението беше несъмнен опасно, съдейки по отделните възклицания, толкова повече, че у касапите останали ножовете в ръцете им, а у някои прислужници се явиха и камъни. В това време от едно из отделенията излезе представителен с интелигентен вид еврейски, на авторитета на когото тълпата безпрекословно се подчини, от което заключавам, че това трябваше да бъде главния резач, несъмнено свещено лице в очите на евреите. Той викна на тълпата и я застави да мълчи. Когато тълпата се разпръсна, той се приближи до мене и грубо извика, обръщайки се на "ти"- "Как си посмял ти да влезеш тука? Ами, че ти знаеш, че по нашия закон е забранено на външни лица да присъствуват при клането". Аз по възможност спокойно възразих: "Аз съм ветеринарен лекар от ветеринарния надзор и дойдох тук по длъжност, предвид на което ви моля да говорите с друг тон". Моите думи произведоха забележително впечатление както на коляча, така и на околните. Резачът вежливо обръщайки се на "ви", с тон нетърпящ възражение, ми заяви: "Съветвам ви незабавно да си отидете и никому да не казвате за видяното.

Вие виждате колко е възбудена тълпата, аз не съм в сила да я удържа и не отговарям за последствията, ако вие още в тая минута не напуснете кланицата. "

¹¹ Ето, ето! "Молитвата" в храма! А каква е същината "на молитвата" и "на храма"-начумерени, страшни:такива са и лицата на "молящите се в талесите". Да бихме погледнали рис, когато се е хвърлил на врата на елен и пие кръвта му;лицето му вероятно е, "начумерено и съсредоточено".

¹² О, колко е това важно! Ами че това е "Висшата Академия на Юдаизма" дори тук "стражи" и "невежи" благовеят.

¹³ О, о! Страшно е важно. Наистина евреите са във вечен разговор "бърборковци". Защо пък тука се умълчаха? "Душата(чрез жертвата и дори от едното и виждане) се съединява с Бога Израилев.

Еврейците са нашето нещастие!

Оставаше само да последвам съвета му.

Тълпата твърде неохотно, по вика на резача, се разпръсна, и аз по възможност се отправих към изхода. Като отминах няколко крачки, след мене полетяха камъни, звънко удрайки се в стобора, и аз мисля, че можеха да ми разбият черепа, ако не бе присъствието на старшия резач и досетливостта и самообладанието, които не веднъж са ме отървавали в живота. Вече приближавайки се към вратите, в мен се мерна мисълта: ами ако сега ме спрат и поискат да им представя документи. И тази мисъл ме застави против волята да ускоря крачките.

Само въвн от вратите въздъхнах облекчително, като почувствувах, че избегнах твърде и твърде сериозна опасност. Като погледнах часовника, поразен бях от туй, че беше още рано. Вероятно съдейки по времето, престоял съм не повече от час, тъй като клането на всяко животно продължаваше 10-15 минути, а пък времето, прекарано в кланицата ми се струваше вечност. Ето що видях на еврейската кланица, ето тази картина, която не може да се изглади от скришността на мозъка ми, картина на някакъв ужас, на някаква голяма скрита за мене тайна, някаква си наполовина разгадана загадка, която не исках, боях се да отгатна до край. С всички сили се стараех, ако не да забравя, то да затуля по далеко, в моята памет, картината на кървавия ужас, и това ми се отдаде отчасти.

С време тя се поуталожил, заслонна от други събития и впечатления, и аз грижливо я носех, боейки се да се приближи до нея, не умеейки да си я обясня в цялата и пълнота и съвкупност.

Ужасната картина от убиването на Андрюша Ющинский, която бе разкрита от експертизата на професорите Косорогова и Сикорски ме удари в главата. За мене тази картина е двойно ужасна - аз я видях вече. Да, аз видях това зверско убийство. Видях го със собствените си очи, в еврейската кланица. Това не е новост за мене, и ако нещо ме угнетява, това е туй, че мълчах. Ако Толстой при известието за смъртно наказание дори на престъпник-е възклищавал: "не мога да мълча"! -то как пък аз, непосредствен свидетел и очевидец-тъй дълго съм мълчал?

Защо аз не виках "караул", не крясках, не писках от болки? У мене мерджелееше съзнанието, че видях не кланица, а тайнство, древно кърваво жертвоприношение, пълно с вледеняващ ужас. Ами че не даром пък полетяха след мене камъни, не даром видях ножове в ръцете на резачите. Не даром бях близък и може би твърде близък до съдбоносния край. Ами че аз оскверних храма. Аз се облегнах до прага на храма, когато в него можеха да присъствуват само причастните на ритуала левити и свещенослужители. Останалите пък евреи почтително стояха отдалечено.

Най-сетне аз двойно оскърбих тяхното тайнство, техния ритуал, като си сних шапката.

Но защо пък вторично мълчах във време на процеса! Ами че пред мен вече беше тази кървава картина; за мене не можеше да има съмнение в ритуала; през всичкото време пред мене, като сянката на Банко, стоеше кървавата сянка на милия, драгия ми Андрюша. Ами че това е познатия ни, от детинство образ на момчето-мъченик, това е втори Димитрии Царевич, окървавената дреха на когото виси в

Еврейците са нашето нещастие!

Московския Кремъл, в малко сандъче, дето се палят кандила, дето се стича света Русия. Да прав е, хиляди пъти е прав защитникът на Андриюша, като говори:”сам, безпомощен, в смъртен ужас и отчаяние е приел Андриюша Ющинский мъченическата смърт. Той, навярно, дори да плаче не е могъл, когато един злодей му е затискал устата, а друг нанасял удари в черепа и в мозъка...”-Да, това беше именно така, това психологически е вярно, аз бях свидетел на това, непосредствен свидетел, и ако аз мълчах, то кая се за това, понеже аз бях много уверен, че Бейлис ще бъде осъден, че безпримерното престъпление ще получи възмездие, че в съда ще бъде поставен въпроса за ритуала във всичката му пълнота и съвкупност, че няма да има маскировки, страхове, няма да има място поне за временно тържество на еврейството.

Да, убийството на Андриюша, навярно е било още по-сложен и вледеняващ кръвта ритуал, отколкото този, при който аз присъствувах. На Андриюша са били нанесени 47 рани, когато при мене на жертвеното животно се нанасяха 10-15, може би точно съдбоносното число тринадесет, но повтарям, не броих количеството на раните и казвам приблизително. Но характерът и разположението на раните са съвършено еднакви: изпърво ударите отиваха в главата, после в шията и в рамото на животно; едни от тях дадоха малки струйки, когато раните в шията дадоха фонтан кръв; това отчетливо помня, тъй като струя от алена кръв заля ръцете и дрехите на резача, който не успя да се отстрани. Само момчето успя да отдръпне свещената книга, която през всичкото време държеше разтворена пред резача, подир това настъпи пауза, несъмнено кратка, но тя ми се показва вечност; в този промеждутък на време изтичаше кръвта. Тя се събираше в съсъди, които момчето поставяше под раните. В това същото време обтягаха главата на животно и със сила му затискаха устата, то не можеше да реве, то издаваше само задавени, пресипнали звуци. То се мяташе, потреперваше, но доста стегнато го държаха прислужниците.

Но това е досущ туй, що установява съдебната експертиза в делото на Ющински:”На момчето са затискали устата, за да не вика, а също за да усилят кръвотечението. То е било в съзнание, то се е съпротивлявало. Останали са натъртени места по устните, по лицето, по хълбока”.

Ето как е погивало малкото човекообразно животно. Ето жертвената смърт на християнина, с затиснати уста като на животно. Да, така мъченически е умирали, по думите на професора Павлова, ”младият човек, господин Ющинским от забавните смехотворни убождания”.

Но с несъмнена точност установява експертизата, тази пауза прекъсване, които последваха след нанасяне на шийните, обилни с кръвоизлияние рани. -Да, тази пауза, несъмнено беше; тя съответствува на момента, когато изтичаше и се събираше кръвта. Но ето подробност, съвършено пропусната, незабелязана от експертизата и която ясно, отчетливо се запечати в паметта ми. В това време, когато един от прислужниците спъваше главата и стегнато му затискаше устата, трима други усилено мачкаха хълбока и разтриваха животно; очевидно с цел да усилят кръвотечението. По аналогия допускам, че същото са правили и с Андриюша. Очевидно и нему усилено са мачкали, натискали ребрата и разтривали тялото, с цел

Съреите са нашето нещастие!

да усилят кръвотечението; но тази операция, този “масаж” не оставят веществени следи; ето навярно защо това е останало незафискирано от съдебната експертиза, която констатира на натъртеното по хълбока, непридавайки му, очевидно, потребно значение.

Според изтичането на кръвта животното отслабваше, при което го поддържаха прислужниците в стояще положение. Това е пак туй, що констатира професор Сикорски, казвайки:”Момчето отслабнало от ужас и отчаяние и се повалило в ръцете на убийците”.

После, когато животното беше достатъчно обезкръвено, кръвта, събрана в съсъди, беше изляна на пода при четене молитви. Още подробност: кръвта стоеше на пода на цели локви, при което резачите и прислужниците оставаха буквално до глезените в кръв. Навярно, тъй изискваше кървавият еврейски ритуал, и само след свършването му кръвта се пускаше, което, минавайки, видях в едно от отделенията, дето вече беше свършено клането.

После подир паузата, следваха по-нататъшни, също разчитани, спокойни удари, прекъсвани от четене на молитви. Тия убодвания даваха твърде малко кръв или съвсем не даваха. Бодливите удари се нанасяха в рамото, под мишницата и в хълбока на животното.

Нанасят ли се те и в сърцето или направо в хълбока на животното-не мога да установя. Но ето едно различие от ритуала, описан от експертите-животното, след нанасяне на указаните убодвания, превръщат на гръб, при което му се нанася последния заключителен удар, с който прерязват гърлото на животното. Правено ли е нещо подобно с Андрияша-не е установено. Не се съмнявам в туй, че и в този и другия случай на ритуала има свои особености, които си обяснявам с туй, че на Андрияша е бил извършен по-сложен ритуал; в негово лице е била пренесена по-сложна жертва, над него е извършено може би, от рода на нашето архирейско богусложение, което се е приспособявало към тържествения момент при освещение молитвен дом. Видяният пък от мене ритуал беше по-елементарен, проста всекидневна жертва-нищо от рода на нашата обикновена литургия, проскомидия. Още подробност-враговете на ритуалната версия указват на туй, че при еврейското клане на добитъка се нанасяли рязани рани, а пък съдебната експертиза установила по тялото на Андрияша изключително прободани рани. Аз мисля, че това не друго, освен нагла лъжа, от незнание, от пълната ни неосведоменост за туй, как се извършва ритуалното клане в еврейските кланници; и против тая лъжа аз, като свидетел и очевидец на клането, протестирам и пак повтарям аз видях в ръцете на резача две оръдия-тесен, дълъг нож и шило, и с тия две оръдия се нанасяха променливо прободящи удари. Резачът колеше и мушкеше животното. При това вероятно , и формата на бода, формата на самата рана, имаше някакво символично значение, тъй като едни удари се нанасяха с острието на ножа, -други пък с шилото. Само последният заключителен удар, с който се прерязваше гърлото на животното беше резащ. Навярно, това беше тази гърлена рана, чрез която по мнението на евреите, излиза душата. Най-сетне враговете на ритуалната версия указват на цял ред ненужни, като че и безмислени удари; нанесени на Андрияша. Посочвало се

Евреите са нашето нещастие!

например на “безсмилсените” рани под мишките, това твърдение пак е от невежество, от пълно незнание на еврейските обичаи. По този повод припомням следното: веднъж живеейки “в чертя оседлости (места где се е позволявало на евреите да живеят), попаднах в село, дето по неволя ми се случи да се устроя временно в еврейска кръчма, която се държеше, която се държеше от твърде заможното и патриархално семейство на местния търговец с дървен материал. Дълго време хазайката ме придумваше да се храня от еврейската им храна; в края на краищата бях принуден да се съглася с доводите и. При това хазайката, като ме придумваше, обясняваше, че всичката разлика на месото им е в туй, че то е “обезкръвено”, а главно, -прерязани са сухожилията под мишките на животните; а на птиците пък-на нозете и под крилата”. Това по мнението на хазайката има дълбоко религиозен смисъл в очите на евреите, ”като се прави месото чисто” и годно за храна, а пък “животното с непрерязани сухожилия се счита за нечисто”; при това тя добави че “тия рани може да нанася само резачът” с някое особено оръдие, при което раните трябва да бъдат разкъсани”.

По гореизложените съображения аз оставам при това твърде и обосновано убеждение, че в лицето на Андрюша Ющинский трябва да видим безусловно жертва на ритуала и еврейския фанатизъм. Не подлежи на съмнение, че този ритуал трябва да е бил по-сложен; по-квалифициран отколкото обикновения ритуал, по правилата, на който всекидневно се извършва клането на животните и се пренася всекидневна кръвна жертва. Тъкмо това е причината, защо евреите така широко разтварят вратите на синагогата. Така например те охотно, понякога демонстративно, канят в тях, като че казват: ”погледнете, ето как ние се молим, ето нашия храм, нашето богусложение: -вижте, у нас няма тайни”. Това е лъжа, тънка лъжа, показват ни не храм и не богусложение. Синагогата не е храм-това е само училище, молитвен дом, религиозен дом, религиозен клуб, достъпен за всички желаещи. Равинът не е свещеник, не-това е само учител, избран от обществото; храм у евреите няма; той е бил в Йерусалим и е разрушен. Както в библейските времена, така и сега храма се заменя със скинията. В, скинията се извършват всекидневните жертвоприношения. Тия жертвоприношения “може да извършва само резачът, -духовно лице, съответствуващо на нашия свещеник. Нему помагат прислужници-левити. Аз ги също виждах на кланицата-те съответствуват на нашите дякони и църковни певци, които несъмнено се подразделят у тях на няколко разреда. Ето в този храм-скиния нас и не пускат и не пускат дори простите евреи. Достъпа там е разрешен само на свещенослужителите, а простите смъртни могат да бъдат само зрители и да стоят от страна-това също видях на кланицата. Ако вие проникнете в тайната им, -заплашва ви мъст, готови са да ви убият с камъни, и ако може нещо да ви спаси, това е общественото положение и може би, случайни обстоятелства-това също изпитах на себе си¹⁴.

¹⁴ Когато комитетът на Сейма, в Полша след дълги разглеждания, утвърдил изработения от жената-депутатка г. Пристор проект за забрана на жестокото клане на добитъка, начело с равините, който комитет се обърна към еврейското население в страната, призовавайки всички евреи към еднодневна стачка. Всички еврейски бакалници трябвало да бъдат затворени и всички евреи в страната (3, 500, 000 души) да прекъснат работа. На всички евреи сенатори, депутати, градски съветници и на председателите на

Евреите са нашето нещастие!

Не могат да ми възразят:”Ето че външността на кланицата не съответствува на външността на древната скиния. -Да това е истина. Но аз си обяснявам това с туй, че еврейството не желае да привлече твърде зорко внимание. То е готово да отстъпи дреболиите за външната конструкция, готово е за отстъпление, за да купи с цената им тайната на ритуала в цялата му библейска неприкосновеност.

В заключение не мога да не кажа:колко малко знаем ние еврейството и евреите. Ние съвсем ги не знаем. Как те умело скриват под смокиневият лист на невинността грамдна сила, световна сила, с която всяка година трябва да се разправяме.

Заклучение на издателя.

-Да, ние русите, не знаехме евреите и за това свое незнание колко страшно ние пострадахме!

Но и сега, когато вече с исторически опит изпитваме всичката разрушителна сила на еврейския дух, когато на брой 2 милиона руски отбор ние се оказахме изхвърлени зад пределите на нашето родно отечество, -знаем ли ние поне сега що е еврейството?

И ако знаем, то искаме ли да се отбраним от жадните му заграбвания и да браним от нетърпимото му иго своята родина и своя народ? Издавайки настоящия сборник за Талмуда и евреите, ние с това изпълняваме част от своя мисионерски дълг пред християните.

М. А. Кальнев.

еврейските комуни било предложено да подадат оставка.

Тъй е мило и драго за евреите жестокото ритуално клане на добитъка! Интересно е, по какъв начин се извършва това клане у нас, в България

Евреите са нашето нещастие!
